

o.o.1.Sygn. akt VIII Ka 176/14

o.o.2.

o.o.4.WYROK

o.o.5.W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

o.o.7. Dnia 15 kwietnia 2014 r.

o.o.8.Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

o.o.9. Przewodniczący – Sędzia SO Krzysztof Kamiński

o.o.10. Protokolant Agnieszka Malewska

bez udziału oskarżyciela publicznego, po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2014 r. sprawy M. W.obwinionego o czynny z art. 95 k.w., art. 92§2 k.w., art. 86§1 k.w. i art. 65§2 k.w. na skutek apelacji wniesionych przez obwinionego oraz jego obrońcę od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VII Wydział Karny z siedzibą w Hajnówce z dnia 14 stycznia 2014 r. (sygn. akt VII W 515/13):

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40-zł. (czterdziestu złotych) tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża go zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 50-zł. (pięćdziesięciu złotych).

UZASADNIENIE

M. W. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 06 kwietnia 2013 r. ok. 18:30 w H. przy ul. (...) na drodze publicznej prowadził samochód O. nr rej. (...), nie mając przy sobie wymaganego dokumentu potwierdzającego uprawnienia do kierowania;
2. w miejscu i czasie jak w pkt. 1 w celu uniknięcia kontroli nie stosował się do sygnału policjanta w ten sposób, że wbrew obowiązkom określonym w§16 rozporządzenia MSWiA z 18 lipca 2008 r. nie wykonywał poleceń wydanych przez kontrolującego;
3. w miejscu i czasie jak w pkt. 1 na drodze publicznej i w strefie zamieszkania, nie zachowując należytej ostrożności, spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że wielokrotnie przekraczał oś jezdni powodując zagrożenie dla poruszającego się za nim radiowozu z patrolem w składzie mł. asp. J. B. i sierż. szt. W. G.;
4. w dniu 18 sierpnia 2013 r. ok. 18:30 w H. przy ul. (...) na drodze publicznej prowadził samochód O. nr rej. (...), nie mając przy sobie wymaganego dokumentu potwierdzającego uprawnienia do kierowania;
5. w miejscu i czasie jak w pkt. 4 w celu uniknięcia kontroli nie stosował się do sygnału policjanta w ten sposób, że wbrew obowiązkom określonym w§16 rozporządzenia MSWiA z 18 lipca 2008 r. nie wykonywał poleceń wydanych przez kontrolującego;
6. w miejscu i czasie jak w pkt. 4 wbrew obowiązkowi nie udzielił upoważnionemu z mocy ustawy do legitymowania policjantowi wiadomości ani dokumentów co do tożsamości własnej, tj. o czyn kwalifikowane z art. 95, art.92§2, art. 86§1, art. 95, art.92§2, art.65§2 k.w.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VII Wydział Karny z siedzibą w Hajnówce wyrokiem z dnia 14 stycznia 2014 roku w sprawie o sygn. akt VII W 515/13 obwinionego M. W. uznał za winnego popełnienia:

- a) czynu opisanego w pkt 1 wyczerpującego dyspozycję art. 95 k.w., z tym, iż przyjął, że czyn ten miał miejsce ok. godz. 21:05,
- b) czynu opisanego w pkt. 2 wyczerpującego dyspozycję art. 92§2 k.w., z tym, iż przyjął, że czyn ten miał miejsce ok. godz. 21:05, zaś obwiniony nie zastosował się do sygnału policjanta nakazującego zatrzymanie pojazdu,
- c) czynu opisanego w pkt. 3, wyczerpującego dyspozycję art. 86§1 k.w., z tym, iż przyjął, że czyn ten miał miejsce ok. godz. 21:05, zaś obwiniony swoim zachowaniem stwarzał zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,
- d) czynu opisanego w pkt. 4 wyczerpującego dyspozycję art. 95 k.w.,
- e) czynu opisanego w pkt. 5, z tym, że przyjął, że obwiniony nie stosował się do poleceń policjantów wykonujących czynności kontroli ruchu drogowego, i przyjął, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 92§1 k.w.,
- f) czynu opisanego w pkt. 6 wyczerpującego dyspozycję art. 65§2 k.w.

i za te wszystkie sześć wykroczeń na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 92§2 k.w. w zw. z art. 9§2 k.w. wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 400,00 (czterysta) złotych;

Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 40,00 (czterdziestu) złotych i obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w wysokości 100,00 (sto) złotych.

Powyższy wyrok zaskarżyli obwiniony i jego obrońca.

Obwiniony M. W., na podstawie art. 103§2 k.p.w. oraz na podstawie art. 109§2 k.p.w. zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu:

1. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wyroku mających wpływ na jego treść,
2. złamanie zasady domniemania niewinności,
3. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie na dowodach oskarżających go, ocenianych w sposób dowolny i sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania. Wskazał, że Sąd nie brał pod uwagę zeznań świadków obrony.

Wskazując na powyższe wniósł o uniewinnienie go od zarzucanych mu czynów.

Obrońca obwinionego M. W., na podstawie przepisu art. 103§2 i 4 k.p.w. zaskarżył wyżej wskazany wyrok w całości i na podstawie art. 109§2 k.p.w. w zw. z art. 427§2 k.p.w. w zw. z art. 438pkt 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. Odnośnie wykroczeń zarzucanych oskarżonemu w pkt 1, 2 i 3 wyroku, opisanych w art. 95 k.w., 92§2 k.w. i 86 k.w.:

1. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę prawa procesowego, a mianowicie
 - a. art. 2§1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5§1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. poprzez nieuwzględnienie szeregu okoliczności przemawiających na korzyść obwinionego M. W. tj.

-spójnych, logicznych i szczegółowych zeznań świadka M. L. (protokół rozprawy z dnia 13 grudnia 2013 r, str. 9 i 10) wskazującej jednoznacznie, że w dniu 6 kwietnia 2013 roku to ona, a nie obwiniony prowadziła samochód z L. do H., do miejsca ich zamieszkania;

- zeznań świadka A. B. (1) (protokół rozprawy z dnia 13 grudnia 2013 roku, str.8 i 9) wskazującej, że obwiniony został od L. przywieziony i z nich odebrany, a pod domem w L. nie było w trakcie spotkania samochodu obwinionego;

- zeznań świadka A. B. (2) (protokół rozprawy z dnia 13 grudnia 2013 roku str. 8), spójnych z zeznaniami M. L. i wskazujących, że po W. do L. przyjechał samochód i że obwiniony został odebrany;

a w konsekwencji wydanie orzeczenia skazującego bez wystarczającego udowodnienia winy obwinionego, co skutkowało naruszeniem podstawowej zasady procesowej domniemania niewinności;

b. art. 424§1 pkt 1 k.p.k., w zw. z art. 82§1 k.p.w., poprzez brak odniesienia w uzasadnieniu orzeczenia do wyjaśnień obwinionego w zakresie przebiegu zdarzenia, z dnia 6 kwietnia 2013 roku tj. okoliczności, że to nie obwiniony, a świadek M. L. prowadziła tego dnia samochód obwinionego marki O. (...);

c. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów ocenę materiału dowodowego w sposób dowolny, sprzeczny ze wskazaniami wiedzy doświadczenia życiowego oraz bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, poprzez nieobiektywne uznanie, że zeznania funkcjonariuszy policji J. B. i W. G. są wystarczającym dowodem winy obwinionego, podczas gdy, można im przypisać walor niespójności, a zeznania pozostałych świadków świadczą o braku winy oskarżonego, a także poprzez przyznanie jednym dowodom waloru wiarygodności z tych samych przyczyn dla których inne dowody zostały zdyskredytowane,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na Jego teść a polegający na:

a. przyjęciu, że zeznania świadków W. G. i J. B. są spójne logiczne, podczas gdy między zeznaniami występowały sprzeczności, m.in. niejasne wyjaśnienia co do tego czy samochód uderzył w zaspę, czy nie oraz co do przyczyn zatrzymania samochodu;

b. przyjęciu, że zeznania świadków M. L., A. B. (1), A. B. (2), nie zasługują na wiarygodność, podczas gdy zeznania wskazanych świadków były zbieżne i spójne, przebieg wydarzeń, które miały miejsce tego wieczoru jest im znany, gdyż brali w nich udział, ponadto pokrywają się one z wyjaśnieniami obwinionego;

c. przyjęciu, że obwiniony M. W. dopuścił się zarzucanych mu wykroczeń opisanych w art. 95 k.w., 92§2 k.w. i 86 k.w., podczas gdy wyjaśnienia obwinionego oraz zeznania świadków M. L., A. B. (1), A. B. (2) nie pozwalają na dokonanie takich ustaleń, a całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że obwiniony nie był kierowcą zatrzymanego przez funkcjonariuszy samochodu marki O. (...), a zatem nie mógł się dopuścić zarzucanych mu wykroczeń nie posiadania dokumentu potwierdzającego uprawnienia do kierowania, nie wykonania poleceń wydanych przez kontrolującego oraz nie zachowania należytej ostrożności w strefie zamieszkania;

II. Odnośnie wykroczeń zarzuconych obwinionemu w pkt. 4, 5 i 6 wyroku, opisanych w art. 95 k.w., 92§ 1 k.w. i 65§2 k.w.:

1. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę prawa procesowego, a mianowicie: art. 2§1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5§1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i nie rozważenie szeregu wątpliwości pojawiających się w sprawie tj.

a. nieuwzględnienie zeznań świadka A. B. (3) wskazującej na prawidłowe zachowanie kierowcy w czasie kontroli policyjnej;

b. sprzeczności w zeznaniach funkcjonariuszy policji M. S. (1) i A. K., dotyczących przyczyn zatrzymania obwinionego oraz sposobu zachowania obwinionego w trakcie trwania kontroli, w szczególności tego, czy obwiniony zachowywał się agresywnie czy nie;

c. nieprzychylnego, uprzedzonego stosunku do obwinionego ze strony funkcjonariuszy policji, pochopnego, bezzasadnego użycia wobec obwinionego środków przymusu bezpośredniego tj. gazu pieprzowego oraz kajdanek; przyjęcia, że obwiniony znajduje się pod wpływem alkoholu i traktowania go w ten sposób;

d. pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść obwinionego i świadczących o tym, że obwiniony nie wypełnił swym zachowaniem dyspozycji przepisu 92§1 k.w. tj., że obwiniony zatrzymał się niezwłocznie na polecenie policji, okazał posiadane dokumenty oraz gaśnicę i trójkąt ostrzegawczy, a zatem trudno jest przyjąć, że nie wykonywał on poleceń kontrolujących;

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na przyjęciu, że zachowanie obwinionego wypełniło znamiona czynu określonego wart. 65 k.w., podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowody wskazuje, że obwiniony nie był pytany o imię i nazwisko, był jednemu z funkcjonariuszy bardzo dobrze znany i właśnie dlatego został zatrzymany, a nadto niezwłocznie wylegitymował się posiadanymi dokumentami.

III. Mając na uwadze powyższe zarzuty na podstawie przepisu art. 427§1 k.p.k. w zw. z art. 437§1 i 2 k.p.k. i art. 109§2 k.p.w. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego M. W. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie zwrot sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje są bezzasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Wbrew wywodom apelujących kontrola instancyjna nie potwierdziła, by postępowanie w niniejszej sprawie było obciążone uchybieniami, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku. Sąd I instancji procedował z poszanowaniem wszelkich reguł i zasad postępowania oraz nie dopuścił się obrazy przepisów kodeksu postępowania karnego. Przeprowadził wszystkie niezbędne w sprawie dowody. Ustalenia faktyczne poczynił w oparciu o całokształt zgromadzonego oraz ujawnionego w toku rozprawy głównego materiału dowodowego (art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82§1 k.p.w.), który ocenił z poszanowaniem reguł wynikających z art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. (w zw. z art. 8 k.p.w.). Ponadto swoje stanowisko w sposób należyty uzasadnił w pisemnych motywach wyroku, wskazując przy tym fakty, które uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (art. 424§1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 82§1 k.p.w.).

Sformułowane w apelacjach zarzuty są de facto wynikiem odmiennej oceny dowodów i jako takie nie zasługują na uwzględnienie. Apelujący ma oczywiście prawo do własnej oceny materiału dowodowego, nie oznacza to jednak automatycznie wadliwości oceny sądowej. Wręcz przeciwnie, skuteczne zanegowanie ustaleń sądowych możliwe jest jedynie wówczas, gdy apelujący wykaże, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd I instancji w przeprowadzonej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Zarzut ten jest słuszny zwłaszcza wówczas, gdy oceny i wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający nie odpowiadają regułom logicznego rozumowania. Apelujący ograniczając się do przedstawienia własnej wersji zdarzeń, notabene ewidentnie sprzecznej z innymi dowodami oraz nielogicznej, nie zawarli tego rodzaju zarzutów.

Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku odniósł się do zagadnień podnoszonych w obu apelacjach. Okoliczność ta zwalnia Sąd Okręgowy od odnoszenia się w szerszym zakresie do zarzutów apelacyjnych, gdyż byłoby to jedynie zbędnym powtórzeniem poglądów przedstawionych przez Sąd I instancji (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2003 r., sygn. akt III KK 108/02, Lex nr 81194). W tym miejscu podkreślić jedynie należy, że nie budzi zastrzeżeń sądowa ocena zeznań naocznych świadków zdarzeń – funkcjonariuszy policji J. B. i W. G. (w zakresie zdarzeń z dnia 6 kwietnia 2013 r.) oraz A. K. i M. S. (1) (w zakresie zdarzeń z dnia 18 sierpnia 2013 r.), notabene wyjątkowo spójnych, logicznych i konsekwentnych co do istoty zdarzeń. W realiach niniejszej sprawy brak jest racjonalnych powodów do kwestionowania wiarygodności zeznań w/w policjantów, którzy w trakcie przedmiotowych zdarzeń wykonywali czynności służbowe i nie mieli interesu w podawaniu nieprawdy i bezpodstawnym obciążaniu obwinionego. Gołosłownym twierdzeniom obwinionego, iż motywem jego zatrzymania w dniu 6 kwietnia 2013 r. miał

być konflikt o kobietę między nim a J. B. zaprzeczył nie tylko w/w, ale też przesłuchane na tę okoliczność w sprawie o sygn. akt VII K 289/13 M. S. (2) i E. S..

Wbrew twierdzeniom apelujących Sąd I instancji dokonał właściwej oceny zeznań M. L.. Wykazał przy tym sprzeczności z wyjaśnieniami obwinionego oraz zeznaniami świadków A. B. (2) (jak przyznał, nie widział kto przyjechał po obwinionego i jakim samochodem) i A. B. (1) (nie widziała, aby obwiniony został przywieziony i odwieziony przez kobietę), a nadto ewidentny brak logiki w przedstawionej przez nią wersji zdarzenia (skoro widziała radiowóz jadący za nimi na sygnałach świetlnych, to całkowicie irracjonalnym jest oddalenie się z miejsca zdarzenia i pozostawienie w samochodzie pijanego znajomego, narażając go na odpowiedzialność karną).

Nadto, jak trafnie zauważył Sąd I instancji, M. L. „pojawiła się” w sprawie dopiero na etapie postępowania sądowego. Skoro – jak twierdzi oskarżony oraz w/w świadek – to M. L. kierowała samochodem, całkowicie irracjonalnym jest to, że oskarżony nie wspominał o niej na etapie postępowania wyjaśniającego.

Nie budzi zastrzeżeń sądowa ocena zeznań A. B. (3), zważywszy że – jak trafnie skonstatował Sąd I instancji – jej zeznania niewiele wnoszą do sprawy oraz W. B., notabene zbieżne z zeznaniami funkcjonariuszy policji M. S. (1) i A. K..

W świetle powyższych ustaleń Sąd I instancji słusznie zanegował wyjaśnienia obwinionego, traktując je w kategoriach przyjętej przez niego linii obrony.

Reasumując, ustalenia faktyczne Sądu I instancji, podobnie jak nie kontrowersyjna kwalifikacja prawna przypisanych obwinionemu czynów nie budzą zastrzeżeń.

Zastrzeżeń nie budzi też orzeczona wobec obwinionego kara, nota bene szczegółowo omówiona w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji uwzględnił wszystkie istotne okoliczności, o których mowa w art. 33§1 i 2 k.w. Zważywszy na ilość inkryminowanych zachowań obwinionego, grzywna w wymiarze 400-zł. mieści się w granicach sądowego uznania i z całą pewnością nie jest rażąco surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, orzeczono, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

O kosztach sądowych orzeczono – w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu – na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 636§1 k.p.k., w tym o wysokości zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia za postępowanie przed sądem drugiej instancji na mocy §3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków. (Dz. U. Nr 118 , poz. 1269), zaś o opłacie na mocy art. 21 pkt 2 w zw. z art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).